

Suhai Pál

AKIT ELŐ AZ ÁLOM HÍVOTT

„mert ím', ládd, két világ van”

Búzás Huba

*Az egy, az egyetlen helyett ma kettőt,
két lányt adott az álom, álmomban ma
két lányom volt: az unokáim anyja
az egyik, a másik az álmomban-nőtt.*

*A kisgyerek, ki régről ismerős nekem,
akit elég volt egykor megpillantanom
a születészen, s már jött is velem – tanúm
rá három évtized, s hogy elszállt hirtelen.*

*Elszállt bizony, nincs már, csupán a képe,
talonból fölvetett kártyalap, amelyet
kijátszott, folyton másikra cserélt s elejtett
az idő: egy svindler bűvészkedése.*

*De most az elkóricált megkerült,
kézen fogott és vendégségbe hívott,
a kisgyerek, akit elő az álom hívott,
az elkóricált végre megkerült.*

*S repült velem: álmomban szálltam magam is,
a lányok s én valami fényes esküvőre,
holdfényben csillogott az álom-lovak szőre,
én meg hajtottam őket, bakon rossz kocsis.*

SOK MINDEN NEM LESZ

Németh István Péternek

*Sok minden nem lesz soha múlté, kísér, mint például
a nincsen-egészség is, de ha gyógyszereiddel jól bánasz,
évekig is még vígan élélhetsz, pontosan úgy, ahogy írod,
drága barátom, és ahogy én is kívánom, s hogy tűnődj még
te sokáig Kertecskéd* aranyában, ámde vigyázz, a barátságáról
soha meg ne feledkezz, meg ne tagadd, és régi adósság,
új feladat ne lohassza a kedved, el ne riasszon küzdeni,
játszani még a szavakkal, úgy se, ha épp hivatalba igyekszel,
és az időd, a nyugalmad csak cigarettaszünetnyi – meglásd,
enged a föld fagya még, és hűlt emlékeidért kerekezned
újra szabad lesz, érdemes ismét drót-samaradra felülnöd,
hajtani egyre pedálját, jól beledőlve a gépbe (a versbe se
másképp), húzva-taszítva izommal, izzadva föl a hegynek,
majd eleresztve a lejtőn küllők vad viharában zúgni, suhogni.*

* NIP legújabb könyve – Hortulus noster